

РЕШЕНИЕ

№ 28898

гр. София, 02.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 14.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенова и при участието на
прокурора Яна Гунчева, като разгледа дело номер **4441** по описа за **2025**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния
кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ю. Б. Ж., малолетен, [дата на раждане] , гражданин на С., чрез
законния си представител Ж. Б. Х., негов баща, гражданин на С., с ЕГН [ЕГН] ,с карта на
чужденец с хуманитарен статут в Република България с №[ЕИК], издадена на 04.06.2024г. от МВР
със срок на валидност 10.04.2027г., представляван от адв. Л. Д. от САК, със съдебен адрес
[населено място], [улица], ап.1, тел [ЕГН], срещу Отказ за издаване на виза Д от 10.03.2025г.,
издаден от длъжностно лице - М. Г., завеждащ консулска служба при Посолството на Република
България в [населено място], столица на Кралство Й., връчен на 08.04.2025г.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на издадения административен акт, които
според жалбоподателя се изразяват в неправилност, немотивираност, нарушение на
административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни
разпоредби и несъответствие с целта на закона. По изложени съображения за
незаконосъобразност на отказа въз основа на предоставения хуманитарен статут на бащата и
решение №8629/14.08.2024г., поправено с Решение № 10792/ 14.10.2024г. на председателя на
Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, се твърди, че отказът чл.8 от
Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, излагат се и
съображения за приложимост на други международни актове. Претендира се съдът да постанови
решение, с което да отмени оспорения отказ.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата, като
излага съображения по същество.

Ответникът – М. Г., консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., не се явява, не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, се представлява от прокурор Г., която изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № Т10 от 26.02.2025 г., Ю. Б. Ж., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., на 26.02.2025 г. е подал заявление - бланка по образец, за издаване на виза тип "D" в посолството на Република България в [населено място], столица на Кралство Й.. В настоящият случай, жалбата е подадена чрез законния представител на жалбоподателя- неговият баща Ж. Б. Х., за който съгласно Решение № 5174/04.04.2024 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, му е предоставен хуманитарен статут. Въз основа на посоченото решение, Ж. Х. е подал молба с рег. № УП 23059/18.06.2024г., с която същият е направил искане за събиране на членове на семейството на територията на Република България, сред които е и лицето жалбоподател- Ю. Ж.. С оглед събраните по преписката доказателства, ораните са приели, че за съпругата и детето на Ж. Х. са налице всички положителни предпоставки за събиране на семейството, при липса на данни за отрицателни предпоставки по чл. 34, ал. 3 от ЗУБ. Предвид което на основании чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34, ал. 1 и 2 от ЗУБ са издали разрешение на Ж. Х. да се събере на територията на Република България със своята съпруга и своите деца.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 1 от 26.01.2025 г., с която за завеждащ консулската служба в ДП-А. е определен М. Д. Г., да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза. Приложена е като доказателство по делото и Заповед № 95 – 00 – 26 / 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ – „ненадеждна информация за обосновката на целта и условията на планирания престой“ е издал оспорения отказ. В допълнителна бележка на бланковата форма е отразено: „има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

Видно от Решение № 8629/14.08.2024 г. (л.10) на Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците, на Ж. Б. Х. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Нази Масто А. и с деца си М. Б. Ж. и Ю. Б. Ж..

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел Ж. Б. Х., като същия заявява, че иска да се събере с децата си в най-скоро време, както и че няма как да се върне в С., поради несигурността там. Твърди, че има трудов договор, договор за наем, както и плаща здравни осигуровки. Поддържа връзка с децата си по „WhatsApp“, последно са се чули преди 2 дни. Споделя, че от година и 8 месеца не ги е виждал на живо. Единият му син е на 7 год., а другият на 10 год. Заявява, че е започнал работа преди 2 месеца в [населено място], на 35 минути от С., във фурна за сандвичи. Работи на 8-часов работен ден, като за труда по договор му заплащали 1 800 лв., а иначе- 2000 лв. За работа пътува първо с градски транспорт до[жк], а от там го вземат с кола. Споделя, че шефът му е наел къща, в която живее заедно с други работници, като лично той

не заплаща наем, тъй като шефа им плаща наема.

Административен Съд С. – град, I отделение, 12-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореният отказ е връчен на дата 08.04.2025г., а жалбата до съда е подадена на дата 22.04.2025г. направо до съда, с оглед на което е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което е и допустима същата е допустима.

Видно от подаденото заявление за виза, същото е за издаването на виза тип "Д". Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т. е. налице е предвиденото в законата разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на издадения отказ за виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

Правни изводи на съда по законосъобразността на оспореният отказ:

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Г., Завеждащ Консулската служба и МОЛ в ДП- А., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип "D" е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визириани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.). Административният акт е постановен в съответствие с материално правните норми и с целта на закона.

В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че са налице

данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, като в допълнителна бележка на бланковата форма е отразено: „има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, сред които основания е и наличието на данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 АПК.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 от ЗЧРБ и чл.34 от НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно тази разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него.

Видно от разпоредбата на чл.170, ал.2 от АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на подателя на жалбата, че носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не можа да обори

изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за краткосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените констатации на длъжностните лица от Министерството на външните работи, обективирани в отрицателното становище. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти.

Разпоредбата на чл.27, ал.6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл.22 от Визовия кодекс. Съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи МВнР чрез дирекция "К. отношения" съгласува заявленията за издаване на визи с Държавна агенция "Национална сигурност" и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи.

Нормата на чл.20, ал.4 от инструкцията разпорежда, че ако няма отрицателни становища от ДАНС и от ДМ, и има положително становище на визовите органи, че не са налице основанията по чл.10, ал.1 ЗЧРБ, издаването на визата се разрешава. Анализът на цитирания законов текст налага извода, че за издаване на виза е необходимо кумулативно да са налице както липсата на отрицателни становища от специализираните органи, така и наличието на положително становище на визовите органи. В казуса по делото не е изпълнено именно условието за наличие на положително становище от визовите органи.

Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл.34, ал.1 от Наредбата, във вр. с чл.10, ал.2 от Инstrukцията следва извод, че положителното становище на ДАНС, каквото в случая е налице, не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

На първо място следва да се посочи, че към процесното заявление за издаване на виза тип "Д" са приложими изцяло разпоредбите на националното право и конкретно разпоредбите на Закона за чужденците в Република България и Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Касае се за национална виза, която Република България предоставя на гражданите на трети страни. Както е видно от чл.9, ал.2, т.3 ЗЧРБ - виза тип "С"или виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в държавите членки и асоциираните към Шенген държави еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. А съгласно чл.5, т.2 от същата наредба, визата за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), която е единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Виза за дългосрочно пребиваване не е предвидена по правилата на този кодекс.

Второ, в казуса по делото не се касае за заявление за издаване на виза за събиране на семейството на **"бежанец"**, съответно не се касае за изключения от общите задължения за представяне на документи към заявлението - освобождаване от изискванията за доказване на доходи и жилище,

както претендира адв. Д..

Правното положение на оспорващия не попада в приложното поле на разпоредбите, които предвиждат изключения от изискванията при подаването на заявленията за виза по решение за събиране на семейството, предвидени по националното право или по правото на ЕС. Касае се за събиране на семейството на лице с предоставен "хуманитарен статут " и на това основание е издадено Решение № 8629/14.08.2024г. на председателя на ДАБ.

Дерогации от определени изисквания към заявленията за визи – за издръжка и жилище, са предвидени във връзка с решение за събиране на семейство на бежанец, какъвто не е процесният случай. Конкретно чл.12 от Директива 2003/86 ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството, които обаче се отнасят само за решения за събиране на семейство на бежанец, по дефиницията за целите на директивата по чл.2, буква б) от същата:

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, ползващо се със статут на бежанец по смисъла на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с протокола, подписан в Ню Й. на 31 януари 1967 г.

Само лице, което е признато от държавите -членки за бежанец, попада в освобождаването, предвидено по чл.12 от Директивата за спазване на изискванията по чл.7 от същата. Така според чл.12, пар.1 от Директивата: " 1. Чрез дерогация от член 7 държавите-членки не изискват от бежанеца и/или членовете на семейството му да представят във връзка с молби, отнасящи се до членовете на семейството, визирани в член 4, параграф 1, доказателства, че бежанецът изпълнява изискванията на член 7." От своя страна , разпоредбата на чл. 7, параграф 1 от Директивата изисква към заявлението за виза да бъдат представени доказателства за това, че кандидатът разполага със:

"а) жилищни условия, считани за нормални за сравнимо семейство, живеещо в същия район и покриващи изискванията на общите здравни норми и нормите за безопасност, които са в сила във въпросната държава-членка;

б) медицинска застраховка за всички рискове, които обикновено се покриват за нейните собствени граждани във въпросната държава-членка, за самия кандидат и членовете на неговото семейство.

в) стабилни и регулярни финансови ресурси, които са достатъчни, за да издържа себе си и членовете на своето семейство, без да прибегва до системата за социално подпомагане на въпросната държава-членка. Държавите-членки оценяват тези финансови ресурси с оглед характера им и тяхната регулярност и могат да вземат под внимание нивото на минималните национални възнаграждения или пенсии, а

също и броя на членовете на семейството."

Обратното, за чужденците, граждани на трети страни, които не са признати за бежанци, в полза на които е издадено решение за събиране на семейството от орган на държава-членка, към заявленията за виза са относими изискванията по чл.7, пар.1 от Директивата, каквито изисквания се съдържат и по националното право за конкретния вид виза Д. Изрично и в чл.19, ал.1 Наредба относно изискванията за представяне на документи към заявлението за виза за дългосрочно пребиваване. Така от чл.19, ал.1, т. 1 следва, че освен документите и информацията по чл.13, ал.1 от Наредбата, кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване следва да представи и документ по чл.14 -медицинска застраховка. В чл.19, ал.1, т.2 от Наредбата е предвидено изискване кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване да представи и документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване и за притежаване на финансови средства за издръжка и подслон.

Съгласно чл.20, ал.1 от Наредбата, освобождават се от задължението за предоставяне на доказателства за осигурена издръжка, настаняване и транспорт - освен други лица и по т. 3 - лицата кандидатстващи за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с цел събиране на семейства във връзка с предоставен статут на бежанец или убежище на територията на Република България - въз основа на писмено решение от държавна агенция за бежанците.

Следователно, еднозначно както по **Директива 2003/86 ЕО, така и по националното право,** са освободени от изискването за доказване на издръжка, настаняване и транспорт, само лица, признати за бежанци, съответно лица, на които е предоставен статут на бежанец. Посочените понятия са еднозначно определени както по националното право, така и по правото на ЕС и изрично разграничават лицата, признати за бежанци съответно лицата с предоставен статут на бежанец от лицата, на които е предоставен хуманитарен статут по националното право или субсидиарна закрила по правото на ЕС - Директива 2011/95 /ЕС.

Така в пар.1, от ДР на Закона за убежището и бежанците, изрично са разграничени понятията за статут на бежанец и хуманитарен статут : по т.18 - "Статут на бежанец" означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец и по т.19 "Хуманитарен статут" означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или на лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за предоставяне на хуманитарен статут. Идентично в чл.2 от **Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила,**

както и за съдържанието на предоставената закрила, са разграничени понятията за международна закрила - като събирателно понятие за статут на бежанец и субсидиарна закрила - по буква а) от разпоредбата на директивата която препраща към определенията на понятията по букви д) и ж). Според буква д) от разпоредбата „статут на бежанец“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец; а според буква ж) „статут на субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

Следователно, ако националният законодател или по правото на ЕС е имал предвид че изключението от представяне на документи за осигурени финансови условия и жилище по време на престоя, обхваща и лицата, на които е предоставен хуманитарен статут на основанията по чл.9 от ЗУБ или субсидиарна закрила на основанията по чл.15 от Директива 2011/95/ЕС, е могъл да го предвиди като определи изключението от изискванията като приложимо към понятието лица, на които е предоставена международна закрила от държавите членки.

След като това не е направено, следва изключението от изискванията при подаване на заявленията за виза, предвидени за събиране на семейство на лица, на които е предоставен статут на бежанец, да се прилага в точния му смисъл и стриктно само по отношение на тези лица.

Предвид всичко изложено, изцяло неоснователен е доводът на адвоката, че подаването на процесното заявление е освободено от така разгледаните изисквания за осигуряване на издръжка и жилище и отговаря на всички изисквания.

Както е видно от заявлението за виза, в същото е посочено, че разходите за пътуване и издръжка по време на престоя на кандидата за виза се покриват от неговия баща, но доказателства по тези въпроси не са представени със заявлението. Претендира се изпълнението им въз основа на представените по делото доказателства за бащата на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство не се доказват изискванията за жилище и издръжка от данните, заявени от бащата на жалбоподателя- същият не разполага с наето от него жилище, не може да се приеме, че към датата на заявлението или впоследствие разполага със сигурни и достатъчни доходи и изискването за издръжка и жилище е доказано.

Видно от данните по делото, бащата на жалбоподателя от май.2025г. работи по трудово правоотношение и с регистриран според изискванията трудов договор, т.е. при извършените проверки съгласно чл.27, ал.6 от наредбата по процесното заявление за виза и в националните информационни масиви, такива данни не е могло да бъдат установени от компетентния да разгледа заявлението орган.

За трудовата заетост на бащата на жалбоподателя следва да бъде отчетени и

следните детайли: същият заяви пред съда съвсем различни данни за мястото, на което изпълнява трудовите си функции от посоченото в представения по делото трудов договор. Така бащата на оспорващия Ж. Б. съгласно предмета на трудовия му договор от дата 14.05.2025г е нает да изпълнява длъжността продавач-консултант и месторабота в [населено място], на [улица]. Пред съда заяви, че е започнал работа в [населено място] на 35 минути от С. след Е. П. и във фурна, до тази фурна "шефът е наел къща има и други работници, живеели за сметка на шефа и без да плащат наем.

Що се касае до доходите, които адвокатът определи като достатъчни и сигурни, то следва да се посочи, че уговореното възнаграждение по представения договор е в размер на 540 лв, и за 4 часа на ден, договорът е сключен като безсрочен. Пред съда бащата на жалбоподателя заяви, че договорената му заплата била 1080лв., но получавал по 2 000 лв. Следователно, не може да се приеме като доказан по-висок размер на доходи, доказано е само договореното възнаграждение в значително по-нисък размер по регистрирания по предвидения ред трудов договор. Доказването на доходи касае във всички случаи законно получавани доходи от трудова дейност, върху които се плащат осигурителни вноски и дължимите данъци.

Съдът съобрази и броя на членовете на семейството, за които бащата, като лице с хуманитарен статут е поискал да се съберат на територията на Република България - освен за сина му, жалбоподател по делото и за съпругата и за още едно дете - родено през 2018г. както е посочено в решение № 8629 /14.08.2024г. на председателя на ДАБ за събиране на семейството. Предвид на данните за доходи на бащата на жалбоподателя, и данните за другите лица от семейството, то недоказано е и изискването за осигурена издръжка.

В заявлението за виза е посочено мястото, където ще живее по време на планираният престой в страната – посочено е [населено място], обл. П., [улица]. Бащата заяви пред съда две различни версии за местоживееенето си - пътувал с градски транспорт до [жк], в [населено място], от където с кола пътувал до [населено място], работел по 8 часа. Впоследствие представи версията, че живее в къща до фурната, не плащал наем.

Адресът по заявлението в [населено място], обл. П. е вписан като адрес на бащата в издадената му лична карта от българските власти - представена в копие на л. 12 от делото, на който очевидно от изявленията му по делото не пребивава. Изрично заяви, че не е осигурил жилище за семейството си, тъй като не е сигурно идването им в България, което е в противоречие с изискването към заявлението за виза да бъдат представени доказателства за осигурено настаняване.

В случая е спазена процедурата за разглеждане на заявление за издаване на виза тип Д за дългосрочно пребиваване, като след приемането на заявлението - формално редовно от външна страна, видно от представеният отговор от ДАНС, от което следва, че е изпълнено задължението за регистриране на заявлението по реда

на чл.25 от Наредбата, изпращането му в ДАНС, проверките по реда на чл.27, ал.6 от Наредбата – на декларираните данни и представените документи. Предвид данните по делото, че оспорващият има регистрирана трудова заетост едва от май.2025г., то при проверките по реда на чл.27, ал.6 от Наредбата в автоматизираните национални информационни фондове, органът не е могъл да установи данни за бащата в потвърждение на посоченото в заявлението за осигурени средства за издръжка.

В съответствие с изискването на закона и чл.34, ал.3 от Наредбата, е постановен процесният отказ, като са посочени от формална страна основания по чл. 10 ЗЧРБ и на формуляр, Приложение 7 към Наредбата.

В съответствие с предвиденото по чл.34, ал.4 от Наредбата процесният отказ съдържа основанията за отказа и мотиви. Предвид изложеното, съдът в заключение по законосъобразността на процесния отказ за виза формира извод, че не се доказва по делото изпълнение на всички изисквания на закона по заявление за издаване на виза тип Д, също така въз основа на проверките по чл. 27, ал.6 от Наредбата, - проверките в автоматизираните национални информационни фондове, компетентният орган е достигнал до правилен извод - миграционен риск, и задължение да постанови отказ по чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ.

Съдът не приема изложената в жалбата и в писмената защита теза, че са представени всички необходими документи и въз основа на тях неминуемо следва да бъде издадена исканата виза. Също така, преценката на интересите на детето е направена с решението за събиране на семейството, но както се посочи, то не предоставя право на автоматично разрешение за влизане в страната, а относимите изисквания към заявлението за виза следва да бъдат спазени.

Изискването за виза към членовете на семейството изключва автоматичното действие на разрешение за събиране на семейството и не гарантира предоставяне на право на влизане на лицата, посочени в решението от страна на българската държава. Идентично подаването на заявлението за виза въз основа на решение за събиране на семейство, не обвързва компетентното консулско длъжностно лице да издаде виза, съгласно чл.33, ал.1 от Наредбата. Обратно, компетентният да разгледа визата орган е задължен след извършване на задължителни проверки, при наличие на основания по чл.10 ЗЧРБ, да издаде отказ.

Както се обсъди, изискванията по националното право към процесното заявление за виза не са в противоречие, а обратното съответстват на изисквания към заявлението за виза по правото на ЕС по отношение на член на семейството на законно пребиваващ в държава - членка гражданин на трета страна, който не е признат за бежанец.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства сочат, че след извършването на дължимите проверки, правилно е формиран извод за основание

за отказ по чл.10, ал.1 т.22 от ЗЧРБ и отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. С издаването на процесния отказ, правото да се подаде ново заявление при спазване на всички изисквания, относими към заявлението за виза, не се преклудира.

По изложените съображения Съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Б. Ж., малолетен, [дата на раждане] , гражданин на С., чрез законния си представител Ж. Б. Х., негов баща, гражданин на С., с ЕГН [ЕГН], с карта на чужденец с хуманитарен статут в РБ с №[ЕИК], издадена на 04.06.2024 г. от МВР, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, тип „D“, постановен на 10.03.2021г., издаден от длъжностно лице – завеждащ консулска служба - [населено място], столица на Й..

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: